

IDUN

ILLUSTRERAD TIDNING
GRUNDLAGD AF
FÖR KVINNAN OCH HEMMET
FRITHIOF HELLBERG

HUFVUDREDAKTÖR OCH ANSV. UTGIFVARE: JOHAN NORDLING.

En sångarbo bland Djurgårdsefarna.

GRÖNDAL.

NYLIGEN, en solvarm junisöndag, suto tre vänner och forna studentkamrater och åto middag på Hasselbackens veranda. Den gemytliga trion bestod af två inom den stockholmska jurist- och polisvärlden mycket kända personligheter, advokaten Carl Lagerlöf och stadsfiskalen Gustaf Lidberg, medan den tredje var en representant för vår industri, bruksägaren Christian Sundin.

Trettio år hade förflutit sedan de tre vännerna "togo studenten" vid Karlstads allmänna läroverk, vid hvilket tillfälle äfven skalden Gustaf Fröding var med bland dem, som därstädes eröfrade hvita mössan. Under middagens lopp fördes också samtalet helt naturligt på den store diktaren, som lefver i stilla tillbakadragenhet i en liten villa, Gröndal, i grannskapet af Parkudden på Djurgården. En af de tre vännerna föreslog, att man borde

STUDENTKAMRATERNA.

Gustaf Fröding
utanför sitt Djurgårdshem.

Midsommarnatt.

FRÖKEN S. TROTZIG.

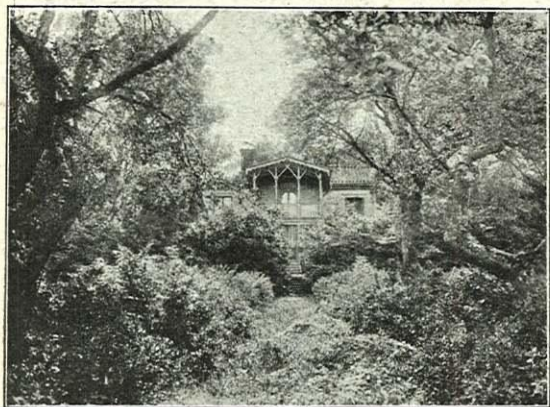
bild från besöket. Midt bakom den sittande skalden står advokaten Lagerlöf med stadsfiskal Lidberg på sin vänstra och bruksägaren Sundin på sin högra sida. En annan af våra bilder visar skaldens trogna vårdarinna och sjuksköterska sedan flere år: fröken Signe Trotzig, en af Röda korsets systrar.

I detta sammanhang torde det ha sitt intresse att nämna, att Gustaf Fröding fyller 50 år den 22 nästkommande augusti. Hans sångargärning kan nu öfverskådas helt, och i den form den föreligger betecknar den ett af de mest lysande skedena i vår vitterhet. Kritiken har för länge sedan tilldelat Fröding mästar-namnet, hvilket i och för sig ej har så mycket att betyda, men dessmera att hela nationen, hög som låg, bildad som obildad, funnit sig själf i musiken från den tusensträngade Frödingska lyran och med hänförelse erkänt det.

Såsom Tegnér en gång inspireradt sjöng:

I Djurgårdsekar, susen vänligt öfver
den störste sångarns bild, som Norden bar,

så böra den nuvarande generationens svenskar bedja till Djurgårdslundarnas dryader att hägna det bo, där vår tids störste sångare drömmer vid sin förstummade lyra.

GRÖNDAL FRÅN TRÄDGÅRDSSIDAN.

aflägga en visitt hos den forne studentkamraten, ett förslag, som de båda andra gifvetvis lifligt biträdde, och efter det man pr telefon förvissat sig om, att skaldens hälsotillstånd medgafve honom att mottaga ett besök, begaf sig trion i väg till Gustaf Frödings undan-gömda, i den fagrade junigrönska inbäddade Djurgårdshem.

Skalden fann stor glädje i att återse sina forna studiekamrater, gemensamma minnen upplifvades och förlänade åt samvaron den odefinierbara och vackra stämning, som uppstår mellan ungdomsvänner, hvilka träffas efter att länge ha gått på olika lifsvägar.

Våra läsare återfinna i gruppen å föregående sida en

DRÖMBLÅ natt
en blekröd måne
stiger
helt sakta öfver
skogens dunkla
krans,
den siste sångaren
på grenen
tiger,

men klart fiolen spelar upp till dans.

Helt mattblått glimmar fjärran fjärdens vatten,
men öfver viken dimman slöja blir,
som väfves åt den unga, ljusa natten
att hölja lemmarna i silfverskir.

Från löfvad loge hör jag fötter
stampa —
en taktfast dans till stråkens snabba
tag.

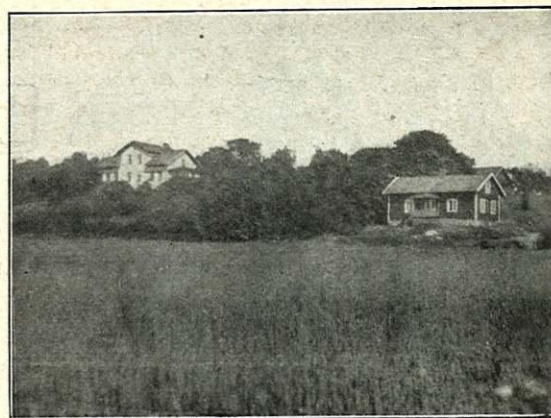
I väster glimmar aftonrodnans
lampa —
i öster lyser aningen om dag.

En trollnatt, när syrenen julsnön
härmar,
så hvit som den mot gafvel dunkelröd,
en häxnatt, när det unga blodet
svärmar,
och känslan flamlar upp i kyssens
glöd.

Ur skogens dunkel kan du då förnimma
ett flöjtspel, smekande som kärleksord: —
Pan är ej död! Han spelar denna
timmer
sin syrinx under furorna i nord.

Och allt förvandlas. Natten blir en
saga —
en dröm af aftonsky och morgonbrand.
Och hand i hand de unga paren
draga
i skogen in mot kärlekslyckans land...

DANIEL FALLSTRÖM.

HÅKNÄS HVILOHEM.

"S. B. K."

DET TORDE vara tvifvel underkastadt, om det alltid är så roligt att vara bildad och själförsörjande kvinna, i alla händelser är det nog ingen, som tänkt sig, att man ensamt genom att tillhöra denna kategori skulle kunna få åtnjuta några som helst särskilda privilegier. För Eugeniahem och Margaretahem och Magdalenahem och alla dylika hem fordras ju kvalifikation af ett helt annat slag.

Men sedan nu *Håknäs Hvilohem* vid Järna står färdigt och sedan i söndags högtidligen invigd, finns det verkligen en tillflyktsort, hvars portar öppnas endast af formeln "Själförsörjande Bildad Kvinna" eller som den är uttryckt å hvilohemets linneförråd "S. B. K." Att detta är ett privilegium för dem det vederbör att sätta värde på, inser man, om inte förr, så vid ett besök å hemmet. Man kan ha farit på många håll och sett många invigningsmässiga "hem", utan att någonsin ha känt lust att packa upp sin koffert och stanna. Men här gör man det.

Det är en gård af äkta landtligt, något gammaldags utseende en half mil från Järna station i Södermanland, som "Föreningen för bildade kvinnors hvilohem" förhyrt på längre tid.

Med en skogshöjd i ryggen mot norr ligger gården på en sluttning ner mot sjön — som här är en liten vik af Östersjön — på andra sidan viken begränsas horisonten af skogväxta rundkulliga öar. Å fastlandet tronar på sin höjd Järna kyrka, insatt som det mest måleriska staffage i landskapet. Nedanför hufvudbyggnaden ligger en trädgård i sina bästa år, och slutningen mot sädesfälten och ängarna, där korna beta, fylles af körsbärshagen. Landskapet har här de lugna, kraftiga linjerna, som verka så rogifvande, här är den fria horisont, som gör en lätt om hjärtat och, om man är bördig från slättbygd, därtill röd och glad. Här bör aldrig kunna bli riktigt dystert om hösten eller mörkt om vintern, den skönhet, som ligger i linjernas rytm, är oberoende af årstidernas växlingar.

En stor vildvinsklädd veranda är en-

DOKTOR ADA NILSSON,
FÖRENINGENS ORDF.

Ärade husmödrar!

De som köpa utaf

Rosenfors hafregryn och Hafre-Sundhetsmjöl
få alltid full valuta för sina penningar. Tillverkas under läkarekontroll och erhålles uti alla välsorterade
speceriaffärer.
Partilager i Stockholm hos Aktiebolaget Wahlund & Gröndal.

Vördsammast Aktiebolaget Rosenfors Bruk & Nya Valskvarnar, Rosenfors.

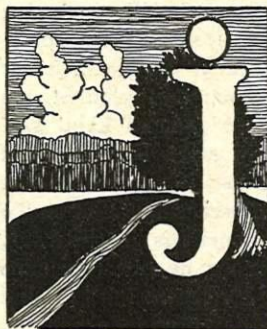

Kusin Claudia.

Berättelse för Idun af **Helena Nyblom.**

(Forts.)

JAG HÖRDE SAXEN gnissla mellan mina täta hårtestar och såg mitt mörka hår falla i flingor på golfvet. — Fortare och fortare gick det, och med ens stannade Claudia i sitt arbete, drog en djup suck och sade:

— "Jag tror det blef litet misslyckadt; men vänta litet." Hon sprang in i ett angränsande rum och kom tillbaka med en liten glasbit med hvilken hon började skrapa mig i håret. Ifrigare och ifrigare arbetade hon och skrattade under tiden sakta. Så tog hon ännu ett par tag med saxen, och räckte mig därpå nackspeglin. "Ser du! nu ser du alldeles ut som en munk!" sade hon och klappade mig på axeln.

Jag kände tårarne komma mig i ögonen då jag såg hur jag var tilltygad. Midt på hjässan hade jag en renskrapad liten rund tonsur, och där kring en frans af håret ned emot pannan och nacken. Då hon såg huru olycklig jag såg ut, kysste hon mig upprepade gånger och sade:

"Du får inte tala om att jag har gjort det! Då får jag så förskräckligt mycket bannor af mamma. Säg att du gjort det själf! Du har ingen här som ger dig bannor, för morfar bannar aldrig någon. De komma måhända att skratta litet åt dig, men det kan du gärna uthärda, för min skull." Hon såg så mildt på mig, att jag kände mig fullkomligt lycklig att kunna lida något för henne.

Emellertid blef det värre än jag hade föreställt mig. Då jag kom in i matsalen där alla voro församlade till måldagen, blef jag mottagen af ett så högljudt skratt att jag kände frossbrytningar ända ner i hälarne.

"Hvem har styrt ut dig så där?" frågade man. "Du är ju fullkomligt renskrapad uppe i hufvudknoppen." — Jag svarade inte, men mina tårfulla ögon sökte Claudia, som höll sina nedslagna, och mycket ifrigt åt sin soppa.

"Jag är säker på att han gjort det själf, den tokiga pojken," sade Claudias far, som misstänkte mig för allt ofog som bedrefs under sommarloftet. "Inte sant! Du har gjort det själf?" frågade han åter.

Jag svarade blott med att sakta böja på hufvudet.

"Tänkte jag det inte! Tänkte jag inte!" utbrast Claudias far triumferande, och det var intet slut på hans hejdlösa skratt...

Men Claudia såg upp från sin soppa, tittade länge på mig och sade så: "Jag tycker, att det klär honom riktigt bra!"

Hon skulle ha fått mig till allt, den där kusin Claudia, och hon visste det nog, ty när hon hade något särskildt illfundigt för sig, då var det till mig hon vände sig.

En eftermiddag kom hon till mig och sade: "I kväll blir det åska. Det ser man på himlens tecken. När det börjar skymma så kom ner bakom ladugården, så ska vi försöka någonting märkvärdigt." Naturligtvis infann jag mig på utsatt tid bakom ladugården, men Claudia hade ännu inte kommit. Det var en tryckande het dag. Himlen tycktes ligga tät öfver jorden som ett bolster, och det blixtrade på afstånd mellan de åskkladdade molnen. Under ett stort almträd som växte vid ett litet kärr, mellan höga nässlor och gula maskrosor satte

jag mig på en sten att vänta. Alldeles plötsligt stod hon framför mig.

Hon var iklädd en regnkappa som dolde henne helt och hållet, och hade kapuschongen öfver hufvudet. "Kom," sade hon blott och tog mig vid handen. Vi gingo ännu längre in bakom ladugården på en liten gård där en jättestor halmstack var upplagd.

"Ser du!" sade hon och pekade på stacken. "Skulle det inte vara roligt att se den brinna?"

Jag anmärkte att det kunde vara farligt för de angränsande byggnaderna, ja för hela gården.

"Vet du, det tror jag inte!" svarade hon eftertänksamt. "Den står ju alldeles ensam, och det är ett godt stycke till ladugården. Men tänk dig, först rök, så flammor, höga, röda flammor, ett väldigt midsommarbål! Jag tycker det skulle vara lifvadt att försöka."

"Och så kostar den pengar!" anmärkte jag.

"Pytt! morfar har så gräsligt mycket pengar. En smula halm mer eller mindre gör honom rakt ingenting."

"Och så rädda de skola bli!" sade jag i min ångest. "Ladugårdspigor och drängar och kor och alla människorna."

"Tror du?" sade hon och såg på mig, som om hon hörde något, hon aldrig hade tänkt förr. "Men det kan måhända göra dem godt. Nu gå de och sofva alla, och kan knappast dra benen efter sig. Tänk hvad de då ska springa! — Ja, vi måste försöka det," sade hon häftigt.

"Se här har du tändstickor. Försök nu bara med en. Jag tänder den, och du sticker in den. Så mycket kan du väl göra för att glädja mig!"

Jag visste nog inte klart hvad jag tänkte göra, men hade dock en känsla af att det var något mycket farligt och vågadt. Men hon stod framför mig med den tända stickan mellan sina små hvita fingrar och såg så bönfällande på mig. "Söta John! Var snäll och gör det för min skull!" sade hon så smekande.

Jag kunde inte motstå det, jag stack tändstickan in mellan halmen. Emellertid måste den ha slocknat, ty hvarken rök eller eld kom i dagen. "Då försöka vi med ännu en!" sade hon, och drog eld på en ny sticka. Också den slocknade, och nu blef hon först själf ifrig. Hon skyndade att tända den ena stickan efter den andra, och hjälpte själf med att släppa dem in i halmstacken. Plötsligt kom en stöt af rök som fyrad ur en kanon, och strax efter en lång eldtunga slickande ut genom halmen.

"O, nu brinner det!" sade hon och omfamnade mig våldsamt. "Tror du det blir förskräckligt?"

Hvad skulle jag svara? Jag var gripen af en ohygglig ångest, på samma gång som jag hade en känsla af att det nu var hopplöst att försöka hindra den olycka, som skulle komma. Men i det samma hördes en genomträngande åskknall. Det blixtrade häftigt, och åskan rullade öfver våra hufvuden som om den skulle krossa oss. — "Nu vet jag!" tänkte jag. "Blixten har tändt halmstacken. Därför brinner den."

Men den brann inte, ty en väldig regnskur följde åskan ögonblickligen och störtade med hoppande hagel ned öfver oss och öfver halmstacken. Det strömmade ned, som om alla himlens slussar varit öppnade. Vi befunno oss stående i en stor vattenpöl.

Claudia såg beständigt tunnare ut i sin mörka regnkappa, som slöt sig tät och våt kring henne. Hon hade blifvit alldeles tyst, och man kunde för resten inte höra hvarandras röster för regnets vilda smattrande. Det hade blifvit kallt i luften, mörkret började falla på, och Claudia smög sig darrande intill mig.

"Ska vi stå så här hela natten?" hviskade

är alltid bra att ha, då man alltid svettas starkt första gångerna. Fortfar så dag från dag med ökad tid, till dess det blir en timme, och låt det förbli så till sommarens slut. Ni skall då snart märka, hvilken hälsokraft rymmes i dessa strålar. Solen har en förmåga att stärka och utveckla de röda blodkropparna och återgifva kroppen den kraftiga blodcirkulation, som är lifsstyrka. Miasmerna och alla osunda vätskor, som i mörkret under kläderna fått fritt utveckla sig hela långa vintern, gå här döden tillmötes, och huden, som vid början haft detta hvita, slappa och blodfattiga utseende, som kännetecknar blodbrist och klenhet, skall vid sommarens slut lysa gyllenvarm och vara smidig, och det blir med en ny känsla af styrka ni kan möta de första höstkvällarnas smygande kyla. Er kropp skall sedan vara danad för sport och hurtigt lif, och klenhet och öfveranstängning skola icke genast som reaktioner träda i spåren. Den fysiska kultur ni hängifvit er åt skall bli den säkra grunden för större muskelkraft, förkylningsfritt lif och ökad arbetsintensitet.

Skydda ögonen med en näsduk, om solen är för skarp. Blir ni trött att gå, så lägg er ned, och låt solen belysa del efter del af kroppen, men lös upp håret, och låt solstrålarna tränga ned till hårrötterna, det verkar mer än alla oljor. Det vet jag.

Försök att följa dessa råd! Kanske kunde ni dem förut, men ni trodde icke på dem, och det är det ni skall komma att göra vid tanke på alla de läkareauktoriteter som stå bakom denna naturliga läkekonst. Kom ihåg Finsens första drömmar om solhälsan. Det var blott att skaffa alla klena och sjuka, ja, alla människor från mörka stadsgränder tillfälle att stimuleras af solens ljus. Själf hade han i ungdomen erfarit solens stora inverkan. Det blef drifkraften till hans storverk.

Är ni bröstklen, så låt solen intensivt belysa bröstet. Enligt tyska läkare skall det hafva ett mycket gynnsamt inflytande på lungornas hälsokamp. Det är värdt att påminna sig, att pestbacillen t. o. m. dör i solen efter en timme.

Låt så vinterns efterkur komma. Börja med att hvarje morgon, då ni stiger upp, vädra kroppen en stund framför den öppna verandadörren. Men tag vattenafrifningen på kvällen, när ni går till sängs. För hvarje dag skall kroppen återvinna eller befästa det mått af styrka och hälsokraft, som blifvit er tillmätt, och förökad arbetslust och glädje skola följa kroppens hälsa i spåren.

Ärade haltårs- och kvartalsprenumeranter

erinras härmed om vikten af att utan dröjsmål förnya prenumerationen för årets senare hälft, för att därigenom undvika afbrott i tidningens regelbundna expedition.

Samtidigt tillåta vi oss påpeka att det är så mycket nödvändigare, att prenumerationen nu verkställas, som *alla* våra prenumeranter gratis erhålla

Iduns julnummer 1910,

hvilket såväl konstnärligt som litterärt tviifvelsutan kommer att vinna våra läsares odelade sympatier.

Hvarje husmoder Barngarderoben
bör
prenumerera på
Pris för helt år 3 kr.: haft år
kr. 1:60. Lösnummer 30 öre.

Hvarje sömmerska
likaså.
12 häften årligen.

PÄRMAR
till IDUN 1909 och föregående år
tillhandahållas till följande priser: Iduns pärmar, röda med guldtryck kr. 1:50 Iduns
romanbibliotek, röda eller gröna 50 öre. Iduns Hjälpreda, röda eller gröna 50 öre.
Kunna erhållas i närmaste bokhandel eller direkt från Iduns expedition, om rekvisition och likvid i postanvisning insändes.

Bufärdsåt.

hon i mitt öra. Men strax därefter slutade regnet plötsligen. Månen gick upp öfver skogen som en stor, blodig sköld och alla växter och buskar utandades en stark vällukt, då vi smögo oss hem emot slottet.

Man hade sökt oss med mycken oro, men till min stolthet och glädje sade Claudia:

"John var ju med mig! Han ser alltid efter, att intet ondt skall hända mig."

Nästa dag då jag återsåg Claudia, sade hon sakta till mig och hennes ansikte hade ett nästan högtidligt uttryck:

"Det var allt bra med det där åskregnet, som kom. Det hade nog varit förskräckligt om halmstacken hade brunnit!"

De påföljande åren såg jag blott sällan kusin Claudia. Hvad veta barn om alla de missförstånd, sammandrabbningar och allt öfrigt elände, som stöta människor från hvarandra? Antagligen hade min mor inte varit nöjd med det sätt, hvarpå hon och min far blifvit mottagna af familjen, ty i flere år var det aldrig fråga om att jag skulle besöka Matsbyholm. Då jag åter kom dit, var min far död, och jag var en gosse på fjorton år. Allt hvad jag i min första barndom hade upplefvat på det ståtliga herresätet stod klart för mig som allt det ovanliga brukar göra. Men tydligast af allt mindes jag kusin Claudia. Jag hade egentligen aldrig upphört att tänka på henne, och hon var i mina tankar så olik alla andra, att jag undrade på henne som på något öfvernaturligt och gissade på henne som på en gåta. Jag hade egentligen aldrig tänkt att hon skulle ändra sig, och väntade att hon skulle komma mig tillmötes i korta kjolar, liten och barnslig, som jag hade lämnat henne. — Då jag kom fram till Matsbyholm var Claudia inte hemma. Hon var ute och red, och all min uppmärksamhet var nu dragen åt fönstren, hvarifrån man kunde se hvem som kom upp för allén, som förde till slottet.

Då min morfar sade: "Se, där ha vi Claudia!" sprang jag upp från min stol och blef mörkröd af spänning. Hon kom ridande i galopp med en betjänt långt bakom sig och jag fick genast intrycket af att hon flög. Aldrig hade jag sett en häst dansa så lätt fram öfver jorden, eller en ryttarinna sitta så rank i sadeln.

Hon log upp emot fönstren och hälsade med ridpiskan, och ett ögonblick efter var hon uppe hos oss. "Välkommen, John!" sade hon och slog mig i handen med en smäll. "Det var då roligt att se dig åter en gång. — Jag undrar inte på att du har varit rädd för mig. Kommer du ihåg, då jag ville ha dig att sätta eld på halmstacken? Eller då jag klippte dig och rakade tonsur på ditt arma hufvud. — Den är väl inte kvar?"

Hon tog mig i nacken och böjde mitt hufvud fram. — "Nej! Lyckligtvis har din tjocka peruk tagit öfverhand! Men så liten du är!" fortsatte hon, medan hon drog handsken af. "Jag är ju flere tum längre än du!"

Åter blef jag mycket röd i ansiktet i känslan af min underlägsenhet, men hon klappade mig uppmuntrande på axeln och sade: "Var säker om, att du nog ändå tar försprånget. Ni män äro ju skapelsens herrar."

"Jag är förskräckligt hungrig!" vände hon sig därefter till min morfar. "Låt mig få något att äta nu med detsamma. Sedan kan jag ömsa kläder."

Hon satte sig till bordet, i det hon sköt stolen fram med ganska mycket buller, och så började hon äta med strykande aptit. Hela hennes varelse var ett sådant uttryck för ung-

I DESSA MIDSOMMARDAGAR genljuda skogsvägarna kring Siljans stränder af skällornas klang och vallpigornas visor, där de drifva sina hjordar (eller "buffra" som det heter på bygdemålet) till sommarvistelsen på fåbodvallarne. Kompositören till nedanstående friska me'odi, som är tonsatt till den i Johan Nordlings "Siljan" (del II, sid. 132) inlagda bufärdslåten, har därför förmenat, att den lilla visan just nu kunde tilltala Iduns musikintresserade läsare.

Gladt och friskt. *mf* Helge Sandberg.

Sång. *mf*

Kom Snäl - la å Spring - löf å
Å al - - la små fåg - - lar de

Piano. *mf*

p

Snö - tup - pa då, Kom al - le vå - re
sjung - a så vältt, Å al - la blom - mor

p

mf

kit - - tor så snäl - le, För nu ska vi
ly - ser i de äng - jar, Å jag å mi - na

mf

f

buff - ra till ber - gen de blå, Till
vän - ner, vi vand - ra i dag Till

f

bu - dom å som - ma - rens gläd - - je.
bu - dom å som - ma - rens gläd - - je.

domlig kraft och hälsa, att man måste le af glädje öfver att se på henne. Då hon bredde sina smörgåsar, märkte jag, att hon hade samma snöhvita, smala händer, som jag redan som barn hade beundrat, och när hon skrattade, hvilket hon gjorde hvarje ögonblick, skeno hennes tänder som en ljusstrimma mellan läpparna.

"Hvarför sitter John och glör på mig så där, morfar?" sade hon plötsligt. "Är jag svart på näsan?" Hvar efter jag slog ned ögonen och försökte uteslutande intressera mig för min kalkkottlett.

En sådan tid jag nu gick tillmötes! Den lyckligaste jag upplefvat, och hvars minne ännu står för mig i en enda solglans. —

De andra kusinerna och tanterna hade ännu inte kommit, och jag var att börja med ensam med morfar och Claudia. Sommaren började, och Claudia tycktes mig vara sommarens genius. Ingen passade som hon till att taga emot och beundra den rikedom, som åt alla håll utbreddes sig omkring oss.

Jag fann henne en dag i en syrenberså, där de väldiga klasarna af gredelina och hvita syrener hängde ned öfver en från alla sidor.

"Ser du!" sade hon och sträckte båda händerna upp emot blommorna. "Så ska det vara! Inte en eller tio eller tjugo blommor, men hundra, tusen miljoner. Rör dem inte! Låt dem bara hänga och dallra i solskenet. Bli man inte lycklig af att se på dem?"

Hon gick nästan aldrig. Hon sprang fram öfver gräset, och jag följde henne. En dag hade vi klättrat upp för en hög brant, hvarifrån man såg öfver sjön och vida bort öfver landet.

Hon satt länge tyst och såg mot horisonten, men så sade hon plötsligt: "Skulle det inte vara roligt att springa bort på den långa, hvita vägen, som man ser där borta, och som försvinner i skogen? Jag vill se hela världen — hela världen! — hör du! Kommer det en kulle, så vill jag se hvad som finns på andra sidan, och kommer det ett berg, så vill jag klättra till den högsta toppen och se ut emot andra berg — och så upp på dem, och så fortsätter jag hela världen rundt."

Jag kände, som om mitt hjärta hade fått en stöt, ty hon talade inte alls om, att jag skulle följa henne, och det vore då rakt inte värdt att lefva, om kusin Claudia sprunge bort.

"Skulle du vilja springa alldeles ensam?" vågade jag fråga henne.

"Ja visst, alldeles ensam!" svarade hon. "Om inte, — om inte jag finner en prins, som det skulle vara roligt att springa med," tillade hon med ett litet leende. —

En prins! Ja naturligtvis! Det måste vara en prins, som en gång skulle bli värdig att taga hennes hvita hand och kalla henne sin. Förresten tror jag aldrig att jag tänkte på möjligheten af att hon skulle kunna komma att tillhöra mig. Det var nog en hel del år senare jag läste hos Goethe:

Die Sternen die begehrt man nicht,
Man freut sich Ihrer Pracht.

Men jag tänkte nog något liknande, så ung jag var. —

Hon höll mycket af mig och behandlade mig med mycken vänlighet och förtroende, just som man behandlar en kamrat, som är ett halft hufvud mindre än en själf, och med hvilken man aldrig, aldrig ämnar gifta sig.

Min största sorg var att hon kunde rida, hvilket jag inte alls kunde lära mig.

(Forts.)

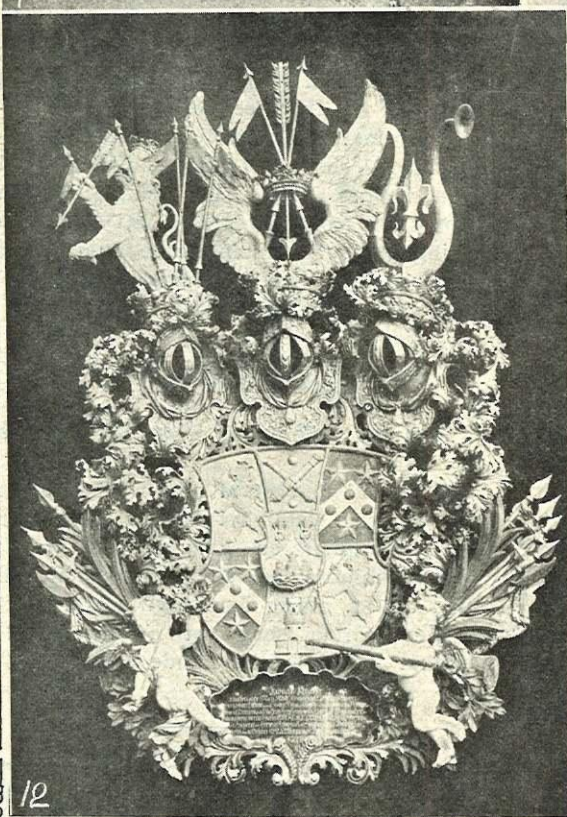
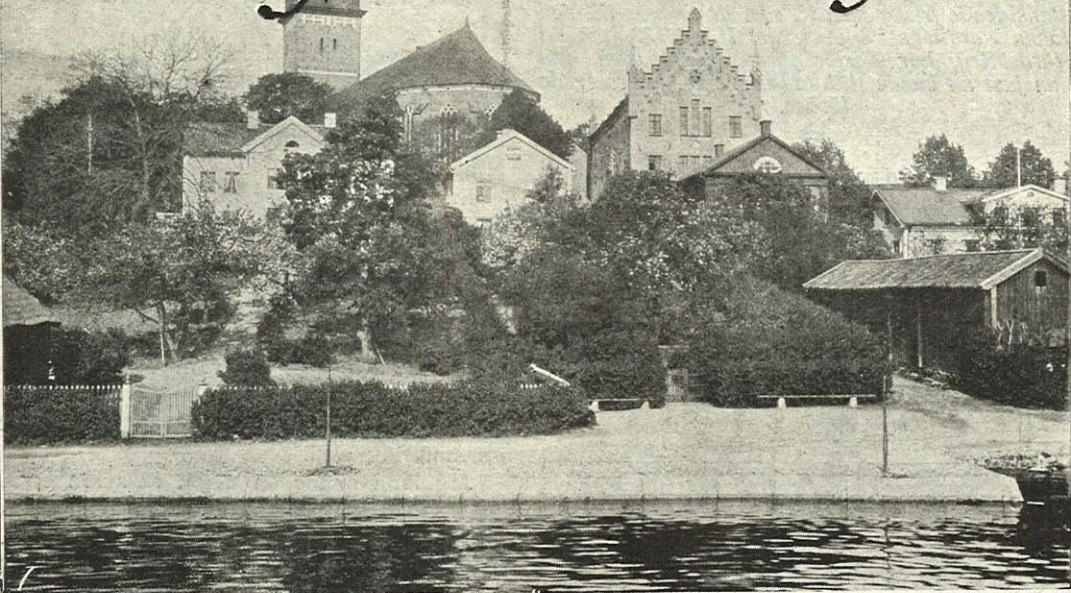

Innan 7 kr. betalas för ett snörlij, bör ifrån
Franska snörlijssömmeriet i Stockholm, 1 Norrmalms-
torg, 1 tr., dess illustrerade priskurant rekvireras.

alla sorter.
Salamander Enhetspris 15,—
Dam- & Herr-Skodon Lyxutföring 18,—

Idyll och Kyrklig Konst.

Den dygdädlå svenska fåfången och benågenheten att slå på stort ha bland mycket annat också förstört sårprågeln hos våra svenska småståder. Från att ha varit provinssamhållen med den mindre stadens idylliska egenskaper, ha de urartat till en efteråpning af storstaden i fråga om husens mått och torgens och gatornas ytor, men utan storstadens lif. De ha dårigenom kommit att verka som för stora klåder till en för liten kropp.

Dock återstår ånnu en och annan svensk småstad af den åkta typen och dåribland år Strångnås, den gamla uppstaden vid Målaren, en. Dår den ligger på en i sjån utskjutande udde, måleriskt grupperad kring den vackra domkyrkan med sitt røda, af en kopparhåtta krønta torn och med tåcka små trådgårdar stickande upp mellan staket och husgafnar, gör den ett intryck af fred och harmoni. År man då stockholmare, en af arbetsjåkt och sårllskapslif utpinad

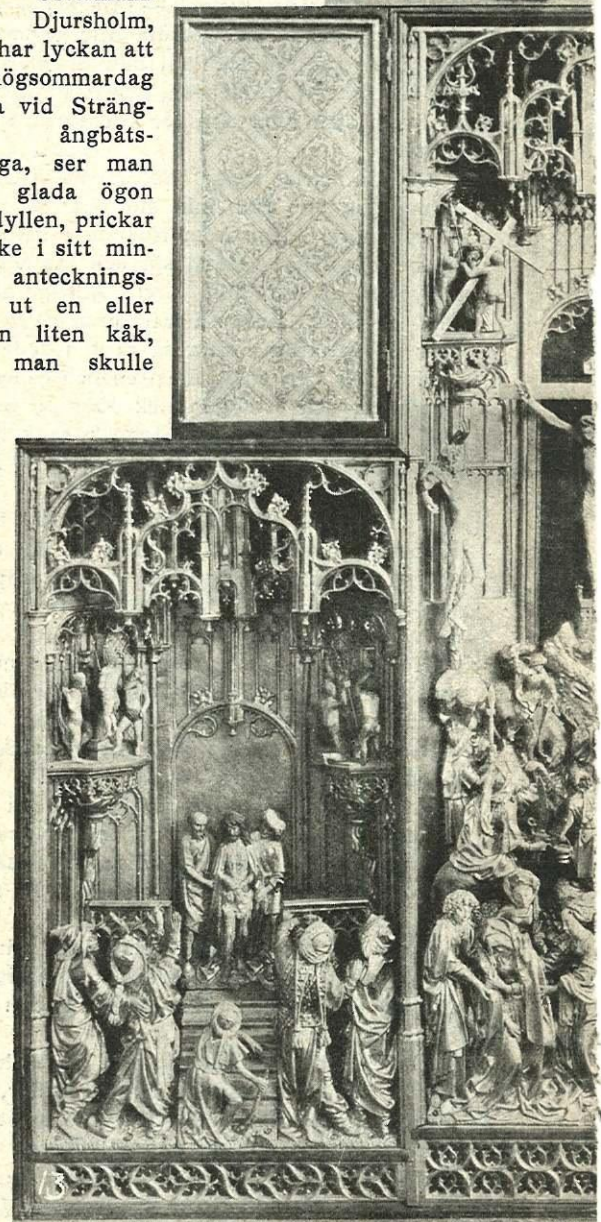
hufvudstadsbo från Östermalm eller Djursholm, och har lyckan att en høgssommar dag landa vid Strångnås' ångbåtsbrygga, ser man med glada øgon på idyllen, prickar kanske i sitt minnes anteckningsbok ut en eller annan liten kåk, dår man skulle

vilja njuta sitt otium, når storstaden sugit ut ens lifsmårg och obevekligen sagt sitt: nu behøfver jag dig inte långre, nu kan du gå! Men den lilla staden år ej enbart en idyll. Den gömmer också på många och märkliga minnen från vår historia. Ett af de intressantaste år förknippadt med den byggnad, som nu utgör lårverksket. Dår blef nåmligen Gustaf I utkorad till Sveriges konung år 1523. —

Denna sommar kommer helt visst Strångnås att størås i sin ro af betydliga turiststrømningar med anledning af den utställning af åldre kyrklig konst, som i dessa dagar öppnats i gymnastikket dårstådes.

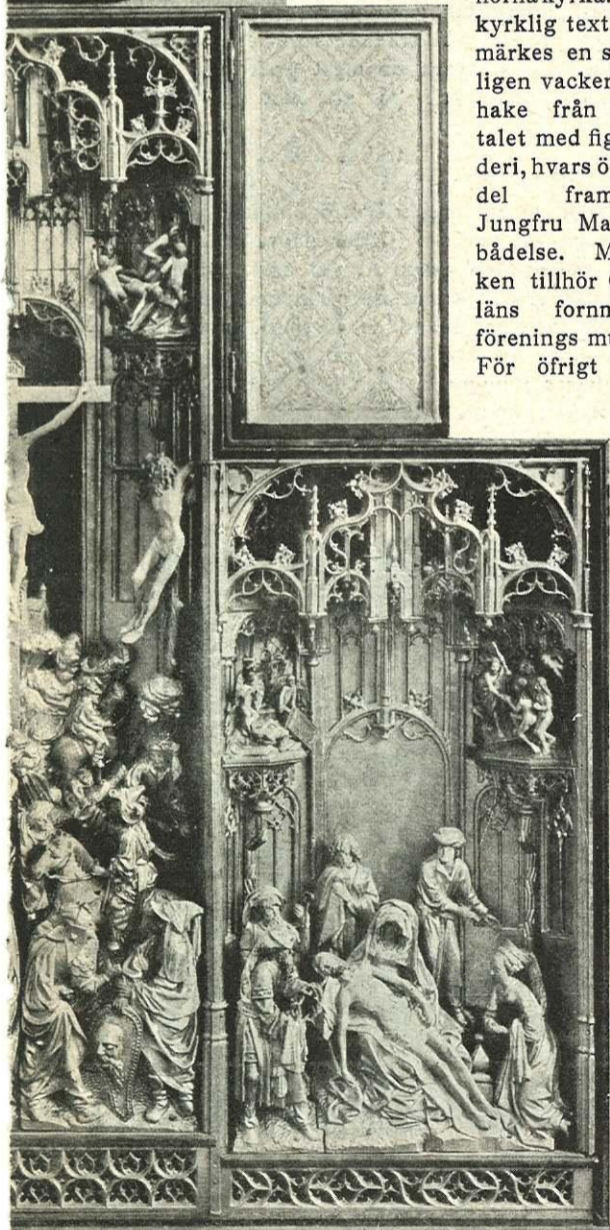
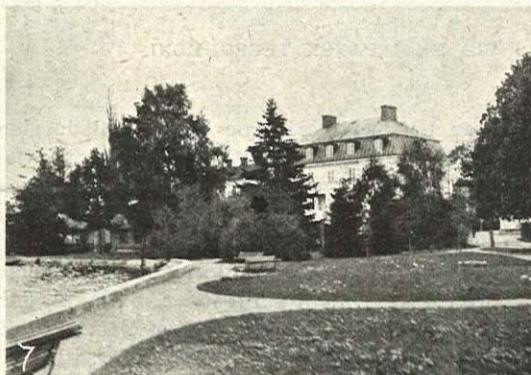
Vi kunna försåkra våra läsare att det år en mycket unik och intressant utställning, som bjudes. Tillkommen på initiativ af

1. Vy af Strångnås med domkyrkan och lårverket. 2. Domkyrkan från Rådhusorget. 3. Hufvudportalen till kyrkogården. 4. Kyrkogårdsporten åt Rådhusorget. 5. Gatuperspektiv. 6. Gymnastikket, dår utställningen af åldre kyrklig konst nu pågår. 7. "Widebåckens hus". 8. Bjørnlundska gården. 9. Strångnåsvy. 10. Ångbåtskammen.

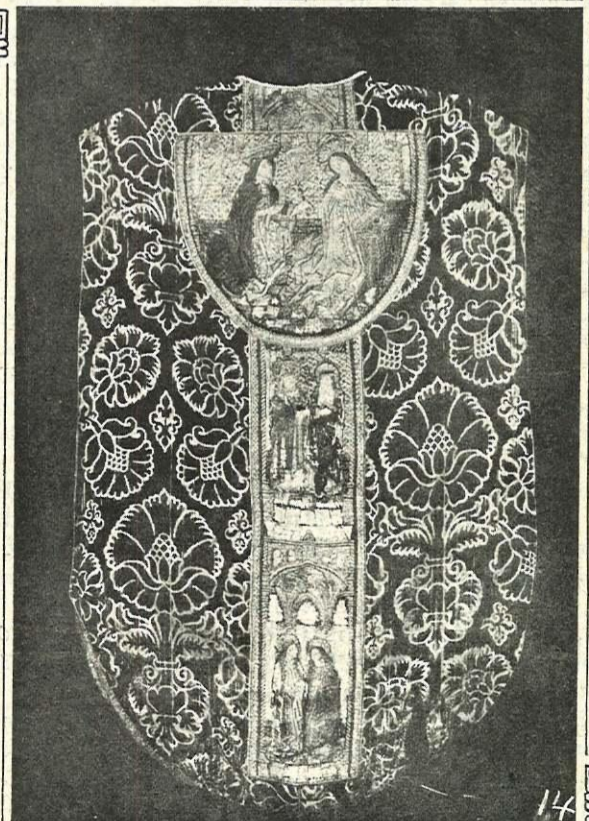
Ett midsommarbesök i Strängnäs.

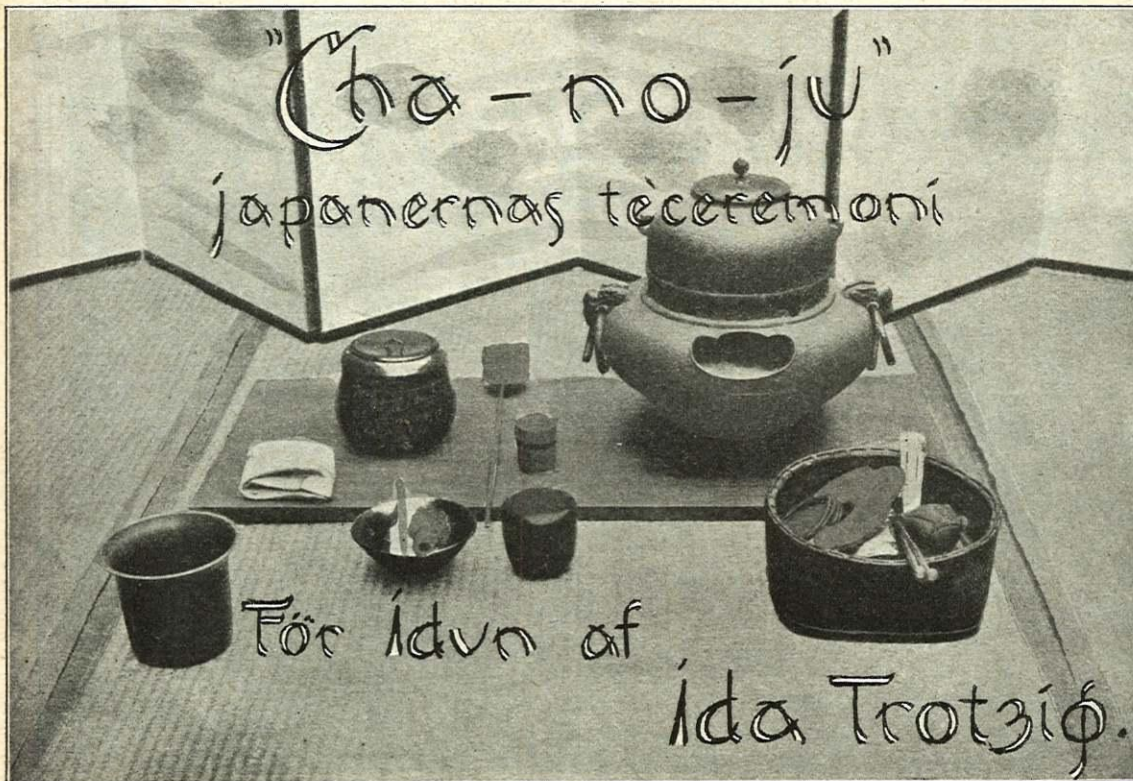
arkitekten dr Sigurd Curman och docenten Johnny Roosval, hvilka jämte fil. kand. friherre Carl af Ugglas äfven varit de pietetsfulla och sakkunnige anordnarna, innefattar den en del gamla kyrkliga föremål från Södermanlands och Närke kyrkor. Syftet med denna utställning — den första i sitt slag i Sverige — är dels att gagna den inhemska konstforskningen, dels att söka åstadkomma en bättre vård och bättre förståelse af de kyrkliga konstverken. Vårt utrymme förbjuder oss tyvärr att ingå i detaljer. Vi vilja endast påpeka några af de förnämsta, här afbildade föremålen såsom "Helig biskop", en pompös trästaty af svensk skola från 1300-talet, vidare Erik Dahlbergs hufvudbanér från hans grafkapell i Turinge kyrka i Södermanland, ett rikt arbete af snidadt, måladt och förgylldt trä. Ett annat arbete af stort intresse är ett altarskåp af Jan Bormans skola, Bryssel, från tiden omkring år 1500 och tillhörande Ytterenhörna kyrka. Bland kyrklig textilkonst märkes en synnerligen vacker mässhake från 1400-talet med figurbroderi, hvars öfversta del framställer Jungfru Maria bebådelse. Mässhaken tillhör Örebro läns fornminnesförenings museum. För öfrigt bjuder

utställningen på medeltida och ännu äldre kyrkliga föremål af alla möjliga slag: altarskåp, epitafier, dopfuntar, krucifix, pällar, altardukar, vapen, målningar etc., föremål präglade af en ömsom naiv, ömsom storsvulnen fantasi och ofta röjande en konstskicklighet af hög rang. De lära i allmänhet ha företett en bedräglig syn, där de hittades undangömda på kyrkvindar och i tornkamrar, men tack vare en konsförståndig och omsorgsfull renovering framträda nu samlingarna i hvad man med ett profant uttryck kunde kalla god kondition. Med tillkomsten af den intressanta utställningen sammanhänger äfven invigningen af Strängnäs' nyrestaurerade domkyrka. Som denna högtidlighet emellertid blifvit något fördröjd och ej torde äga rum förrän efter midsommar, skola vi i ett följande nummer återkomma härtill.

A. Blomberg foto. 11. Helig biskop, trästaty af svensk skola från 1300-talet. 12. Erik Dahlbergs hufvudbanér från Turinge kyrka i Södermanland. 13. Altarskåp från 1500-talet från Ytterenhörna kyrka. 14. Mässhake från 1400-talet från Örebro museum. Albin Andersson foto.

DE OLIKA REDSKAP, SOM ANVÄNDAS VID EN JAPANSK TECEREMONI.

AF ALLT HVAD gamla Japans kultur har att bjuda, är där intet, som mera fängslat mig än de mycket omtalade teceremonierna. Önskan att lära känna deras betydelse hade uppstått hos mig långt innan jag anade, att mitt öde skulle kasta mig bland det mystiska japanska folket. Och då jag äntligen en gång stod på japansk mark, dröjde det ej länge, innan jag bevistade min första Cha-no-ju. Det var svårt att fatta, att det, hvilket då tilldrog sig för mina ögon och hvilket då föreföll så obetydligt och meningslöst, var den beryktade teceremonien. Allt tycktes obegripligt och enformigt, stelt och intetsägande. Af de böcker jag anskaffade kunde intet inhämtas, ty de i tryck utgifna äro blott en slags teceremoniens grammatika, återgifvande de yttre reglerna. Slutligen sammanträffade jag med en japanska fru Shimokawa, dotter till en gammal samurai och beundrarinna af Cha-no-ju, hvilken hon under många år studerat. Med hennes tillhjälp introducerades jag vid flere olika ceremonier, och gamla böcker, skrifna för hand sedan år tillbaka, framletades ur gömmorna, böcker, hvilka räknades såsom dyrbar egendom och hvilka gått i arf inom familjen under generationer. De ställdes vänligt till mitt förfogande...

Och följ mig nu, skall jag visa hvad teceremonien är. Följ mig genom den svala skuggiga trädgården upp till grinden, där värden (värddinnan) bugande står att välkomna sina gäster. Låt oss inträda i den inhägnade, framför terummet belägna trädgården. Det är en liten plats, ett slags förgård. På ena sidan synes en öfverbyggd träbänk, där värden bjuder oss hvila och vänta. Midt emot och till hälften dold af låga buskager och smidiga gröna blad står en vattencistern, hvilken värden nyss fyllt med friskt vatten. Med vatten har han också bestänkt marken och växterna. Dropparne ligga ännu tindrande på bladen och friskhet strömmar genom luften såsom efter regn... Plötsligt ljuda tonerna af en klocka, först sakta långa toner, så kortare, så åter långa. Gästerna förstå, att de nu kallas in i ceremonirummet. En och en gå de bort till vattencisternen för att skölja mun och händer, och allt efter som de blifva färdiga, vända de sina steg mot det-samma, utanför hvilket de aftaga sina sandaler.

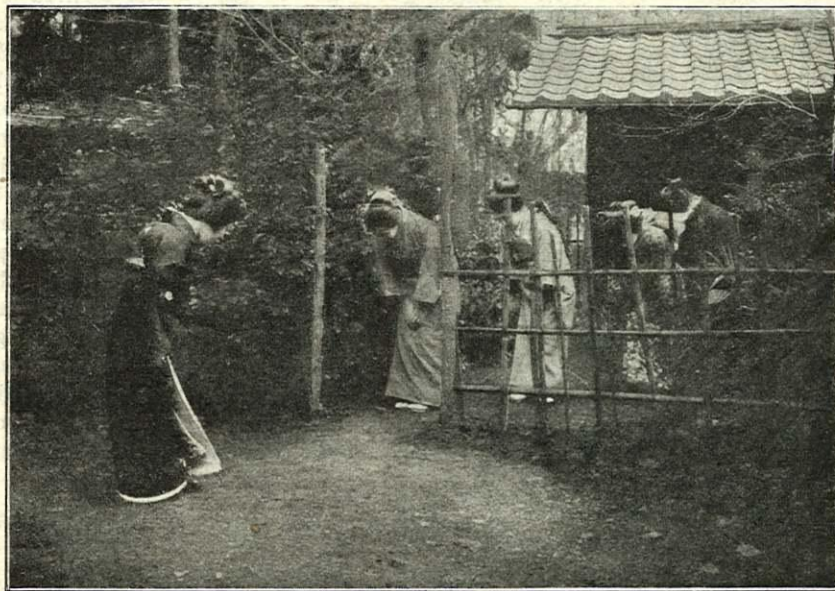
Här var det, som krigarne fordom aflade sina svärd, ty beväpnad vågade ingen beträda terummets fredliga område. Förmämsta gästen visar vägen. Han drager försiktigt från den lilla inträdesluckan, hvilken är så låg, att han måste krypa på händer och fötter för att komma in. Detta är en af Rikkins idéer. Rikkin, den gamle vördade lärare, för hvilkens namn hvarje japan böjer sitt hufvud, — han fann sättet att krypa in mera öfverensstämmande med smaken, än att rätt och slätt som en vanlig människa gå in genom en dörr. Hvilket arbete har han icke haft för att samla och systematisera allt det säregnaste och egendomligaste, han under en lång lefnad upptäckt.

Inkomna i rummet finna gästerna detsamma nästan tomt. Där råder en enkelhet och tomhet, inför hvilken vi, västerns folk, stå främmande. Intet finnes, som kommer ens blickar att oroligt irra omkring. Allt är lugnt, rent, färglöst. Blott i takonoma, i alkovent, hvilkens golf är ett trappsteg högre än rummets och afsedd för aristokratiens höge representanter, hänger en tafla. Den föreställer antingen ett landskap, en högt aktad person, eller ett tänkespråk, konstnärligt präntadt med svarta kinesiska tecken.

En järnkittel fylld med vatten står på den i golfvet inmurade eldstaden, hvilken begagnas vid vinterns ceremonier. Detta är allt. Inför taflan knäböjer den inträdande. Han betraktar den med vördnad och låter sin inbillning, påverkad af dess motiv, irra långt bort till någon naturskön plats, där hans tankar älska att dröja, eller begrundar han de mystiska ord, han nyss sammanstafvat för att utforska deras dolda

mening. Äfven järnkitteln betraktar han noga och sätter sig sedan på en honom anvisad plats på golfvet. Och när alla sitta där högtidligt, stilla, andäktigt väntande, frändrages ännu en annan lucka och värden synes utanför i sittande ställning. Han bugar sig så djupt, att han med pannan nästan vidrör golfvet. Därefter inträder han. Han bär med sig de föremål, hvilka skola användas vid första ceremonien, då träkolet ordnas och rökelse brännes. Därtill hör själfva träkolskorgen med kolet, fjäderborsten, eldtängerna, en bricka och ringar för kitteln samt en liten ask, vanligen af porslin, hvari rökelsen ligger i form af 3 små bollar. Nu börjar värden sitt "temae", men var försiktig af ej med ett missgrepp störa ordningen på de rörelser, du med så mycken möda inlärt. Det har tagit år af tålmodig öfning att förstå, hur kolet skall behandlas och nedläggas efter en gång för alla fastställda regler. Himlen, jorden och människan, dessa principer återfinna vi, när värden försiktigt med eldtängerna placerat de dyrbara kolen. Gästerna hafva flyttat sig närmare eldstaden och följa med spänd uppmärksamhet värdens utförande af rörelserna. Högt beundra de hans skicklighet, ty endast erkännande ord få uttalas, skulle de äfven i tysthet kritisera, ja, skratta åt hans klumpighet. Och är kolet nedlagdt med skicklighet, uppstår snart en präktig eld, som kommer vattnet att sjuda och ljuda, såsom de säga "liksom vinden i furornas toppar", och på hvilket de älska att lyssna som på musik. Men oafbrutet och tigande fortfar värden med sitt arbete, till dess han slutligen nedlägger rökelsen, hvars doft sprider sig i rummet, uppfriskande och renande. Då kitteln ännu en gång står på elden, ordnas de använda kärlen och nedläggas i korgen, på samma sätt som de till en början voro placerade, och det med dessa precisa, väl tränade rörelser, hvilka äro beräknade att vara de mest praktiska, de mest tidsvinnande och på allt sätt de lämpligaste.

"Tillåter du, att vi betrakta asken, i hvilken rökelsen förvarats?" Det är den förmämsta gästen, som vid ett föreskrifvet ögonblick ställer denna fråga till värden. Efter några minuters tystnad räcker han asken åt sin gäst, hvilken oftast mottager den krypande på knäna. Egendomligt är det, att bland de föremål, som användas vid ceremonien, finnes rangskillnad. Åtskilliga bäras i högra handen och tilldelas upphöjda platser, andra intaga en lägre ställning. Den lilla rökelseasken, "kogo", är den förmämsta af föremålen i träkolskorgen. Den kan

GÄSTERNAS MOTTAGAS.

LÄS!

Några äldre årgångar realiseras till betydligt nedsatta priser och erbjudas för dem, som förut ej äga desamma, en billig, omväxlande och lärorik lectyr. Mot insändande af nednämnda belopp till Expeditionen af Idun, Stockholm, erhålles inom Sverige portofritt:

Idun 1892 ..... 2:—
Idun 1893 (nr 1 felas) ..... 2:—
Idun 1895 (utan julnummer) ..... 2:—
Idun 1904 (med julnummer) ..... 4:—
Idun 1906 (utan julnummer, nr 25 o. 52 felas) 4:50
Idun 1907 (med julnummer) ..... 5:—

Idun 1908 (med julnummer) 5:50
Idun 1909 (med julnummer) ..... 6:—
Iduns julnummer 1894 ..... 0:20
Iduns julnummer 1895 ..... 0:20
Iduns julnummer 1905 ..... 0:50
Barngarderoben 1905, komplett ..... 2:—

LÄS!

De tyska

pressmännen

i Stockholm.

DE TYSKA PRESSMÄNNEN I LOGÅRDEN EFTER AUDIENSEN FÖR KONUNGEN. 1. DE TYSKA GÄSTERNAS FÄRDLEDARE REDAKTÖR GEORG SCHWEITZER. 2. PUBLICISTKLUBBENS ORDFÖRANDE REDAKTÖR HARALD SOHLMAN. FOTO FÖR IDUN AF A. BLOMBERG.

vara af olika former, men det enkla och smakfulla i form och färg skattas mycket högt, högre än blott det dyrbara, skulle det sakna stil.

"Hvarifrån har du erhållit "kogon"? Kan du berätta oss dess historia?" Så fortsätter den förnämste gästen och värden hämtar genast en liten trälåda, i hvilken asken bevaras och på hvars lock dess historia och intyg om dess äkthet står skrivet. Med hvilken pietet läses icke detta och betraktas och beundras icke den lilla tingesten. Med hvilken varsamhet vidröres den icke, och för att skyddas innan den nedlägges i lådan, instoppas den ofta i 5 eller 6 olika små dyrbara påsar af siden eller brokad. Efter denna beskådningsceremoni, hviken utföres efter etikettens stränga lagar, bär värden ut korgen och visar därmed att denna del af ceremonien är slut.

Gästerna kvarsitta, ty nu skall Cha-no-jus middag serveras. Af de kostbaraste och ovanligaste ingredienser tillredas dessa läckra måltider efter en alltid stående menu. Allt lämpas på det noggrannaste efter smakens och kokkonstens lagar. Bland alla de mångfärgade rätterna finnes ej någon nyans, som bryter sig oharmoniskt mot en annan och de oräkneliga små kopporna, faten, brickorna stå, hvad form, färg och material beträffar, i fullkomlig harmoni med hvarandra och så placerade, att man äfven här kan återfinna den kinesiska filosofiens principer, in och yo, den manliga och kvinnliga. Under middagen drickes den ceremoniella skålen och i det värd och gäst dricka ur samma kopp, tolka de sina känslor, af vänskap, broderlighet och jämlikhet.

(Forts.)

SVERIGE GÄSTAS i dessa dagar af ett 20-tal framstående tyska pressmän, representerande och i flere fall chefredaktörer för lika många af Tysklands ledande tidningar. Såsom förut vid liknande tillfällen är det Svenska Publicistklubben, som står som inbjudare af och värd vid besöket, som kommer att räcka till den 3 juli eller omkring 14 dagar.

Lördagen den 18 afreste våra gäster med chefredaktören för Berliner Aktionär Georg Schweitzer som färdledare från Sassnitz med den svenska färgan till Trelleborg. Därifrån gick färden via Malmö till hufvudstaden.

Sedan trenne dagar, hvilka man på bästa sätt sökt göra instruktiva och angenäma för resenärerna, ägnats Stockholm och dess omgifningar, afreste de tyska gästerna öfver Elfkärlby och Dalarna, där bl. a. äfven Anders Zorn besöktes, upp till Lappland ända till Abisko. De komma äfven, hoppas vi, att återvända till sitt hemland med en så pass allsidig kännedom om svensk natur, folklig konst och industri, som den relativt knappt tillmätta tiden medger. Vinsten af detta besök, som kvarstår sedan festdagarna och den angenäma samvaron äro slut, är också den, att genom den tyska pressens förmedling uppmärksamheten kommer att dras till Sverige och kännedomen om vårt land och dess resurser kommer att ökas. Att detta endast kan vara oss till nytta äro vi ju förmätna nog att känna oss fullt öfvertygade om.

Redan Stockholmsvistelsen, mottagningen å slottet, banketterna på Saltsjöbaden och Hasselbacken, ha om man får döma af gästernas egna uttalanden, gjort ett angenämt intryck, och hvilket färden norrut, genom vårt midsommarljusa land endast bör förstärka.

Färgerna.

I anledning af artikeln: Sörjer man med kläderna?

DÄRUTE PÅ FJORDEN kommer en hvit ångare. Hvad effekt gör den inte på det blåa vattnet, som sakta skvalpar omkring honom denna sommarmorgon. Egendomligt att tänka sig att man förr ej använde denna färg på fartyg. Man inbillade sig nämligen att den hvita färgen ej skulle stå sig. Men så en vacker dag, när en ny ångare var byggd på Lindholmens varf, bestämde sig dess blifvande kapten — en släkting till den, som skriver dessa rader — att låta måla den hvit. Man ruskade så vist på hufvudena, men hvit blef den målad, och allmänt omtyckt blef den, där den som en hvit fågel gled fram mellan skären. Ty som sagdt: det blåa och hvita passa bra tillsammans. Se på naturen, som väl ingen kan fränkänna vara den störste konstnären, hur hon låtit de flesta sjöfåglar bli hvita.

Den hvita färgen har blifvit kallad oskuldens. Det är väl mest därför att man tänker sig den alltid fläckfri. Annars vill jag säga att det finns ingen färg — om man nu vill kalla den färg, hvilket den ju egentligen ej är — som så kan tjusa och dåra. Se i skymningens stund helt hvita toaletter, det är, om något, lockande, därande, tjusande, hypnotiserande, sinnesretande.

Den röda färgen är ärans, maktens och kärlekens färg. Därför kunglighetens purpurfärgade mantel och brudens röda rosenbukett.

Den blåa färgen skulle jag vilja kalla ungdomens, och det är ej för inte, som de flesta ungdomar gärna sätta på sig åtminstone blåa fladdrande band.

Uppgif lifvidd (under armarna), midjevidd och kjollängd erhåller Ni till Eder figur fullt tillförlitliga, moderna och eleganta

Pappersmönster.

Erhållas omgående till nedanstående pris inom Sverige: Bluslif 40 öre, Kjolmönster utan släp 50 öre, Prinsessklädning 75 öre, Reformdräkt 75 öre, Barndräktmönster 50 öre, Kragmönster (Pellerin) 50 öre, Kappmönster 60 öre, Nationaldräktmönster 1 kr. Mönster kunna äfven beställas efter andra än våra modeller. Beställning skall då åtföljas af den modell som önskas. Priset är då dubbelt mot det vanliga.

Expedieras portofritt inom Sverige om rekvisition åtföljd af likvid insändes till

Norrländsgatan 16, Stockholm,

Mönsteraffären "Chic".

Från Rue de la Paix till Strandvägen.

1. Klädning af himmelsblå liberty, skärp och broderier i guld och blått, hatt med himmelsblå plym.

HUR SKALL MAN arrangera den mera osynliga delen af sin toalett? Hur skall man gå klädd "under"? Frågar en god del af mina korrespondenter. Det ser ut som skulle frågan kunna ha ett ganska allmänt intresse, och vara värd en liten utredning. Några nya och epokgörande moder finns det ingen människa, inte ens i Paris, som orkar hitta på.

Antingen man är frusen eller varmblodig, gäller ett stort axiom öfver allt annat, och det är att underkläderna skola vara så lätta som möjligt, och att de skola lämna kroppen största möjliga frihet. Med detta menar jag icke endast att man icke skall ha ett hårdt åtsittande snörlif, utan jag menar först och främst att dräkten i sin helhet skall vara så anordnad, att den gifver kroppen i sin helhet största möjligheterna att "andas". Detta göra vi som bekant icke endast genom näsan, utan äfven till en ganska stor del genom huden, hvilken funktioner i allmänhet äro synnerligen viktiga för hela människans välbefinnande.

Det är mindre hälsovådligt och dumt att ha ett kort snörlif, som endast sitter åt och hämmar midjepartiets fria funktioner, än att bära underkläder, hvilka i sin helhet kapsla in kroppen i ett ogenomträngligt och hindrande hölje. Personligen är jag fast öfvertygad om att svenskorna i allmänhet ha allt för mycket kläder på sig, och jag tror att både deras hälsa,

renlighet, portmonnä och utseende skulle

vinna på en inskränkning i underklädernas antal. Och nu till saken!

Som detta är menadt att vara en praktisk anvisning, afstår jag från alla rapsodier öfver huru fina underkläder böra se ut, det får vara till en annan gång, och är i och för sig ett mycket långt och intressant ämne. I vårt dyra och kyliga Sverige böra landets döttrar åsidosätta koketteriets mera subtila raffinemang och mangrant iföra sig s. k. kombinations närmast kroppen. Dessa skola vara långarmade om vintern, för att klädningslivens otvättbara foder icke någonstades skall få tillfälle komma i beröring med den alltid i verksamhet stadda huden. Om somrarna, när det är varmt — fruktansvärdt varmt! — och man snobbar med tvättbara blusar, är det lika nödvändigt att ha kombinationsutan några ärmars alls.

Man skall icke använda ylletrikå, och icke några andra fantastiska ämnen heller, utan genast börja med bomull, både till sommar och vinter, men af en stadigare kvalitet till vinterbruk. Numera finnas i alla större stockholmsaffärer flera prislägen att välja på.

3. Modell Margaine Lacroix. Klädning af rosafärgad gaze med underklädning af skiftande silkesmusslin. Tyllspets med silfverfransar.

Ofvanpå sina kombinations skall man under den varma årstiden bära ett snörlif och därofvanpå en underkjol, samt om blusen är genomskinlig en cache corset. Och inte ett dugg mera! Snörlifvet håller jag på. Kläderna sitta ej ordentligt eljes, och planschetten, hur tunn den än är, utgör en alltid närvarande varning till vederbörande att hålla sig rak. Intet förargar mitt modekäsöshjärta såsom att läsa och höra alla de protester som från i hygien sakkunnigt håll publiceras mot "det farliga snörlifvet". Om man protesterade mot de sekunda fabriksvaror som öfver hela landet föras i handeln, kunde det vara någon mening med det, men det kan omöjligt vara rätt att protestera mot föremål, dem man icke känner och aldrig sett. Och ännu så länge är det exempelvis säkerligen endast ett försvinnande fåtal landsortsläkare, som sett ett ordentligt snörlif.

Ett sådant kan till sommarbruk vara utan några fjädrar alls, en tunn och böjlig planschett, samt en aluminiumfjäder i ryggen, är allt som behöfs. Lifvet får icke i så fall nå mer än 10 centimeter ofvan midjan, men detta är tillräckligt. Är man fet är en brösthälare i hvarje fall bättre än ett högt snörlif. Med vin-

2. Modell Drecoll. Klädning af svarta och hvita chantillyspetsar, schal af grön silkesmusslin, broderad i guld.

terns tyngre kläder kan man lägga sig till med ett par fjädrar i sidorna, de kunna säkerligen ingen skada åstadkomma. Själva lifvets form skall vara så rak framtill och så väl byggd efter kroppen, att snörning omöjliggöres. De gammalmodiga snörlifven med täta grupper fjädrar och tre fjädrar i hvarje grupp, äro lika förkastliga ur koketterisynpunkt, som ur den mera fruktade hygieniska.

Till vinterbruk äro de ofvan angifna plaggen tillräckliga, om man tillägger ett par benkläder, hvilka värmegrad får stå i direkt förhållande till hvars och ens frusenhet. Äfven starkt anemiska och känsliga damer reda sig mycket väl med detta system, och de må bättre af det, rent subjektivt sett!

GWEN.

Rättelse.

ARTIKELN "Ett betydelsefullt 10-årsjubileum" i föregående nummer uppgafs af misstag, att fröken Tekla Åbergs högre läroverk för flickor är stationerad i Lund: skall vara Malmö. De i sammanhang med artikeln reproducerade fotografierna härrörde från Rahmns atelier därstädes.

